

22.

Hij weet dat ze er staat, maar hij kijkt niet. Het kan hem niet schelen wat het meisje deze keer meegebracht heeft. Ze staat met haar fiets tussen haar benen op de stoep en rinkelt met haar bel om zijn aandacht te trekken. Hij vertikt het. Hij leunt achterover en kijkt naar de lucht. Een vliegtuig trekt een witte streep door het blauw. Was hij daar maar. In een vliegtuig is de wereld nog kleiner. Daar hoor of zie je helemaal niets van de mensen beneden. Hij streelt over de veer in zijn knoopsgat. Maar een veer maakt nog geen vleugel. Vroeger speelde hij vaak dat hij kon vliegen. Dan scheerde hij met open armen overal rakelings langs. Zijn zusje was een kleine vogel die achter hem aan vloog. Ze speelden dat ze trekvogels waren op weg naar Afrika. Hij was de ooievaar, zij de zwaluw. Toen zijn zusje ziek werd, was hij nog steeds een ooievaar. De zwaluw kon niet meer meevliegen, maar hij vertelde haar over alle landen waarover hij vloog en over alle dingen die hij zag.

Het meisje is opgehouden met haar belgerinkel. Voorzichtig gluurt de jongen over de dakrand. Een heel klein beetje maar, zodat ze hem niet kan zien. Het meisje draait haar fiets en stapt op. Ze fietst de straat uit. Net voor ze de hoek wil omdraaien, kijkt ze over haar schouder of ze hem toch niet kan zien.

Zo ziet zij niet wat de jongen wel ziet. Uit de andere straat komt een auto. Veel te snel. De chauffeur ziet het meisje te laat. De remmen gieren. De banden piepen. De klap klinkt tot boven op het dak. De jongen slaat zijn handen voor zijn oren. Het wordt stil. Niemand roept of huilt.

**HIJ
MOET
NAAR
BENEDEN!**

**HIJ
MOET
HAAR
HELPEN!**

MAAR HIJ KAN NIET.

Zijn spieren zijn stram. Zijn hoofd is leeg. Hij kan zich alleen maar in een bolletje in elkaar rollen. Zijn ogen dichtgeknepen, zijn handen voor zijn oren. Hij vecht tegen beelden die hij niet wil zien.

Zelfs door zijn handen heen klinken de sirenes.
Ze worden luider en luider tot ze vlak onder hem stoppen.
Voorzichtig spiekt hij over de dakrand.

Een gele ambulance.

Een man en een vrouw in een groen pak.

Een draagberrie.

Een verwrongen fiets.

Een onbeweeglijk meisje.

De jongen trekt zijn hoofd weer terug.
VECHT. VECHT. VECHT tegen de beelden.
De sirenes vertrekken weer.

23.

De straten worden stiller. Iedereen is thuisgekomen. Schoenen zijn uitge-trapt, jassen hangen aan de kapstok. De borden staan op tafel en weldra de potten en kommen ook. De jongen trekt zijn mandje naar boven en slurpt de spaghetti op die zijn moeder heeft gemaakt. Zelfs op het dak is het de lekkerste spaghetti ter wereld. Vandaag niet. Het is opnieuw woensdag. Het meisje is niet gekomen. Zal hij haar ooit nog zien? Hij wil niet terugdenken aan wat er is gebeurd. De sirenes, de zwaailichten, de man en de vrouw in hun groene pak. De beelden mengen zich met andere herinneringen en knijpen zijn hart samen. Misschien komt ze morgen, denkt hij elke dag. Misschien komt ze morgen.

Aan de overkant van de straat staat de jonge man weer voor het raam. Hij kijkt naar buiten terwijl hij met stokjes noedels slurpt uit een kom. De hond staat naast hem en duwt met zijn snuit tegen zijn been. De man maakt een afwerend gebaar. Hij gaat niet meer zo vaak wandelen. Hij gaat niet meer naar het veldje. Af en toe maakt hij een ommetje om het blok. De hond wil spelen, rennen, met zijn poten in het gras en de grond graven, maar de man gooit niet meer met de bal.

Halverwege tussen de kom en zijn mond blijft zijn hand plots in de lucht zweven. De jongen versteent. De jonge man kijkt naar hem. Hij ziet hem! De jongen wil zich tot een onzichtbaar balletje oprollen, maar het is te laat. De man heeft hem gezien.

Dan, zonder erover na te denken, zwaait hij naar de jonge man. Die zwaait aarzelend, met de stokjes nog in de hand, terug. De jongen maakt een armbeweging. 'Kom,' zegt hij zonder klank. De man aarzelt. Hij kijkt nog eens alsof hij niet gelooft dat er een jongen op het dak zit. Dan draait hij zich om, zet zijn kom op tafel en loopt naar buiten.

Ik heb mijn zusje niet kunnen helpen.

Ik heb het meisje niet kunnen helpen.

Hem kan ik wel helpen, denkt de jongen.

De man steekt de straat over en gaat het huis onder hem binnen. In gedachten telt de jongen mee de treden. Langs de deur van meneer Borremans, van de tweeling, langs de deur van meneer Hanoun, het ruziënde koppel en mevrouw Witgenstein. Langs de deur van zijn moeder, helemaal tot op de zolder. Als hij de laatste trede telt, gaat het dakraam van de verlaten zolder open en steekt de jonge man zijn hoofd erdoor.

'Hallo,' zegt de jongen. Zijn stem klinkt schor van het lange alleen zijn.

'Hallo,' zegt de jonge man. Hij klimt door het raam en gaat naast de jongen zitten.

'Waarom zit je hierboven?' vraagt de jonge man.

'Omdat ik beneden niet wil zijn. Ik wil niets meer voelen.'

'En lukt dat?'

De jongen haalt de schouders op. 'Soms.'

Ze kijken allebei naar de daken die oranje oplichten in de gloed van de laatste zon. Nog eventjes en dan zakt ze achter de huizen en worden alle kleuren donkerder.

‘Soms wilde ik ook dat ik niets hoefde te voelen,’ zegt de jonge man na een tijdje. Hij leunt achterover tegen de dakpannen en kijkt naar de hemel. De jongen doet hetzelfde. Het was een mooie dag vandaag en ook nu zijn er geen wolken. Terwijl de lucht van blauw naar paars verandert, prikken de eerste sterren door de hemel. Als gaatjes in een doek.

‘Ze is er nog, hoor.’ De poolster is het felst. Ze flakkert.

‘Ze heeft geen hond meer. Die heeft ze teruggegeven. Daarom komt ze niet meer naar het veldje. Maar ze is er nog. Ze zit elke dag op de bank op het pleintje.’ De jonge man kijkt hem aan, maar de jongen doet alsof hij het niet merkt en blijft naar de poolster kijken. Hij weet dat het een ster is, maar soms verbeeldt hij zich dat het een oog is. Een oogje dat door de hemel kijkt en naar hem knipoogt.

‘Waarom zit ze daar?’

De jongen haalt de schouders op.

‘Ze wacht.’

Daarna zeggen ze niets meer. Ze zitten achterovergeleund en kijken naar de sterren die steeds talrijker en feller worden.

Als de kou van de nacht in hun kleren trekt, gaat de jonge man rechtop zitten.

‘Ik moet terug. Ga jij niet naar beneden?’

De jongen schudt het hoofd. ‘Alles wat ik nodig heb, is hier.’ Hij pakt zijn deken en wikkelt dat om zich heen. De jonge man klimt door het zolder-raam en verdwijnt. De jongen kijkt nog even hoe hij de straat oversteekt.

Dan draait hij zich op zijn zij en sluit zijn ogen.

